

Article publicat a la Revista del Baix Empordà,
num.57, any 2017

L'aventura de 13 ànecs collverd

*Van créixer orfes al riu Daró
en el seu pas per la Bisbal*

Rosa M. Masana Ribas

L' hivern de fa dos anys va ser bastant plujós i el Daró va portar aigua fins a mitjans del mes de maig. Un dia d'aquells, quan em vaig recolzar a la barana del passeig per admirar el riu i escoltar la seva remor, la meua sorpresa va ser veure una fila índia de petits ànecs.

Vaig quedar meravellada de veure com aquells animals gairebé acabats de néixer s'obrien pas per entremig de la molsa d'aigua d'un lateral del riu, capbussant-se de tant en tant per buscar menjar dins la vegetació subaquàtica. Un senyor, que també estava mirant-los, em va dir:

—Ahora solo cuento once, antes había trece. Me parece que son huérfanos porque no he visto nunca a su madre. Seguro que la debió matar algún perro porque una vez tuve que llamar la atención a un hombre que permitía que su perro los persiguiera.

Vaig filmar aquelles imatges i passats dos o tres dies, com si hagués estat per art de màgia, les boletes de plomissol que els petits ànecs tenien a sobre l'espatlla gairebé s'havien convertit en unes diminutes ales. De fet, tota la feina d'aquella colla de germans era menjar d'aquell llit de nutrients, fer exercici i netejar-se les plomes.

Un dels germans, que físicament també era el més desenvolupat, va adquirir el rol de líder del grup: era ell qui anava al davant de la comitiva i també el que més vigilava quan es dirigien riu amunt fins el toll gran situat gairebé a sota el pont de la carretera.

Aquest lloc es va convertir en un camp de pràctiques de vol i junts feien corredisses per sobre de l'aigua amb les ales desplegadas però sense arribar a enlairar-se. El més sorprenent de tot era que aquest espectacle es podia observar des del bell mig de la Bisbal.

Ànec Collverd mascle. A baix, pollí de collverd.
Fotos: Rosa Matesanz

Les persones que ens ho miràvem coincidíem en expressar el goig que ens feia veure la vitalitat i innocència d'aquells *Anas platyrhynchos*, tan confiats i

generadors de tendresa. Potser ens feia goig perquè sabíem que eren orfes i que la seva mare no havia tingut ocasió d'ensenyar-los a veure els perills que els envoltaven.

Un altre dels atractius estètics era veure'ls a sobre d'una roca tocada pel sol netejant-se les plomes: tenir-les en bon estat era vital per poder aixecar el vol un dia i poder surar amb facilitat sobre l'aigua.

Els mascles adults tenen la particularitat que el coll se'ls torna d'un color verd gairebé fluorescent, únic; és la manera que tenen d'afavorir el galanteig amb la femella, que és de color bru. Els mascles de diverses aus es vesteixen de colors i han de fer esforços de seducció per atraure a la femella degut al fet que l'índex de mortalitat de les mares és bastant elevat¹.

Feia angúnia veure com el riu s'anava assecant i ja només restava aigua al toll de tocar el pont però, a la vegada, els ànecs ja gairebé estaven físicament desenvolupats.

Un dia, tot i la nostra insistència en voler-los observar, no els vàrem veure. Les persones que havíem seguit la seva trajectòria experimentarem un sentiment de buit, però al mateix temps també de joia perquè confiàvem que havien estat capaços de volar fins a algun paratge de la llera del riu Ter i qui sap si, més endavant, haurien emprés el vol cap algun altre indret d'Europa.

Notes:

1.- Els ànecs collverd o ànecs de bosc pertanyen a la família dels Anàtids (*Anas platyrhynchos*) i viuen a prop dels rius i estuaris. Són omnívors, tot que també mengen granotes i insectes. La femella i els immadurs són de color bru, mentre que els mascles tenen el bec d'un groc més fort i se'ls torna el coll verd; disposen també d'unes franges de color lila amb una línia blanca a cada lateral del cos. Fan els nius aprofitant forats protectors de les lleres i també forats naturals dels arbres i els recobreixen amb el plomissol de les seves pròpies plomes.